

lingen skal ske indenfor Højre. Det er nu en underlig Maade at føre Samlingspolitik paa, at det hele skal samles indenfor et af de eksisterende Partier, men saa forklares det videre, at Samlingspolitik bestaar deri, at man laver Parallelaktion, Alliance med de andre Partier, som ville være med til at gaa imod Socialdemokraterne. Det kan man jo kalde Alliancepolitik eller Kartelpolitik, hvad man nu vil kalde det, men det er absolut ikke Samlingspolitik, og naar man saa ser, at man fra denne Side, samtidig med, at man paakalder de andre Partiers Hjælp til en saadan samlet Aktion mod de radikale, og Socialdemokraterne — jeg kan godt sige — skælder ud paa Reformpartiet, Ministrene, Reformpartiets Mænd og dets Handlinger, somme Tider ganske efter Noder, forekommer det mig at være en højst løjerlig Maade at drive denne Samlingspolitik paa. I alle Tilfælde maa jeg hævde, at en Samlingspolitik, som er baseret paa, saaledes som Forholdene ligge, at samle Folk indenfor et bestemt afgrænset Højreparti, er ikke en Politik, man med nogen som helst Ret kan kalde Samlingspolitik. Man bruger vel dette Ord for at holde moderate Mennesker i Partifolden, men man kan ikke med Rette bruge det om en saadan Politik, og derfor giver jeg det ærede Medlem Ret i, at denne Maade at tale om Samlingspolitik paa, er, for at bruge et Udtryk, som han selv anvendte i Aftes, noget Vrovl.

Til Slut vil jeg gerne gøre en Bemærkning, foranlediget ved en Udtalelse af det ærede Medlem for Saksjøbing (Rørdam). Dette ærede Medlem fremkom med en Motivering for Værditold paa Basis af, at saadan og saadan havde man baaret sig ad i Holland. Hollænderne vare saa glimrende Mennesker og saa forudseende og kloge osv., at naar de vilde have Værditold, maatte vi ogsaa have det. Det var hele Motiveringen. Jeg maa gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at hvis denne Motivering passer, maa flere andre Ting, de samme Hollændere have gjort, ogsaa passe for os, saa maa vi ogsaa gaa til det samme. Og da Holland samtidig med sin øvrige Toldreform gik til en noget forhøjet Brændevinsskat, saa maa hvert eneste af de Argumenter, det ærede Medlem fremførte for Værditold, være et Argument for ham til at gaa med til en Brændevinsskat. Nu vil jeg selvfølgelig ikke her foreslaa en Forøgelse af Brændevinsskatten som Kompensationsobjekt, men jeg vil

gerne have Lov til under denne Debat at udtale min store Forundring over den Tilbedelse, der bliver Brændevinen til Del her i denne Sal.

Jeg spurgte forleden en ældre Kollega her i Tinget om dette Spørgsmaal. Se, sagde jeg til ham, jeg er jo et forholdsvis uskyldigt Guds Ord fra Landet, der er kommet herind i dette Folketing, og her ser jeg, at man giver Brændevinen en Særstilling; sig mig en Gang — sagde jeg til ham —, hvad er Forskellen paa Brændevin og Slavecognac? Det ærede Medlem betænkte sig lidt, og saa sagde han: Se, Brændevinen, det er et gammelt Stridsspørgsmaal. Altsaa, fordi der her foreligger et gammelt Stridsspørgsmaal, skal man betragte det som noget helligt, og saa maa man ude i Befolkningen have Lov til at drikke det billigere, end man egentlig skulde have haft Lov til at drikke det, hvis det ikke her i Tinget havde været et gammelt Stridsspørgsmaal. Danmark er meget berømt for sit Smør, men Danmark er berygtet over hele Verden, over alle Have og i alle Havne, blandt alle Sømænd er det berygtet for sin billige Brændevin. Det forekommer mig, at naar man bliver ved at indtage dette Standpunkt overfor Brændevinen, ender man i en ret ulogisk Stilling. Man indfører jo ligefrem ved den foreslaaede Stempelafgift en Beskyttelse for Fabrikation af Brændevin, og man stimulerer Folk til at drikke Brændevin. I det hele taget skal jeg ikke nægte, at naar man smiler ad Jøderne, der i gamle Dage dansede om Guldkalven i Ørkenen, kunde der, naar man ser ret objektivt paa dette her, være nogen Grund til at smile ad et Folketing; der saadan slutter Kreds om — om jeg saa maa sige — det rene Væsen og danser til dets Forherligelse. Det minder mig noget om et af disse gamle Helgenskrin, som indvendig er fuldt af døde Ben. Jeg vil sige, for os ny Medlemmer og for dem, der ikke ere forsumpede i de gamle Stridspunkter, for os er der noget underligt trykkende i at se, at man ikke i et dansk Folketing paa vort nuværende Kulturtrin formaar at hæve sig noget over det. Disse gamle Stridspunkter spille en Rolle paa altfor mange Omraader. Det er ikke blot Brændevinen, men der er andre Ting, hvor selve dette, at de ere gamle Stridsspørgsmaal, selve dette, at de ere Ord, der møde frem som en Mur — virkelig kan forhindre, at der bliver udrettet noget. Vi andre kunne ikke leve af